

Regjeringen kunde maaffee finde, at der burde tages ikke saalidet Hensyn til de Andragender, som kunde indkomme deraf; men den vilde være affsaaren fra at kunne tage dette Hensyn til de andre Landsdele, fordi den vilde være bunden ved den af Rigsdagen tagne Beslutning, med mindre Regjeringen ogsaa herfra kunde faae Samtykke til det, som blev begjært af de andre Landsdele. Det Hensyn, som herfra blev gjort gjældende, vilde saaledes være bindende for Regjeringen ligeoverfor det Hensyn, der kunde være at tage til Andragender fra de andre Landsdeles Repræsentationer. Det forekommer mig imidlertid dog, at den Betænkelse, der saaledes kunde opstaae herved, vilde kunne blive hævet, naar man gav Loven Gyldighed for en længere Tid end netop til 1ste October d. Aar, f. Ex. til Udgangen af 1855, idet Loven ved Udgangen af dette Tidspunkt saa vilde falde bort af sig selv, dersom Begjæringerne fra de andre Landsdele skulde være af den Betsaffenhed, at Regjeringen maatte ønske, at en saadan Lov ikke længere blev holdt i Kraft. Jeg skal derfor tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Minister, om han ikke antager, at den væsentligste Betsaffenhed vilde blive hævet, om der blev fastsat et saadant Tidspunkt, ligesom jeg ogsaa vistnok troer, at de ærede Forslagsstillere og Udvalget ikke ville finde nogen sær Betænkelse ved at gaae ind derpaa, idet de vistnok maae antages at være af den Formening, at Loven i og for sig er saa god, at, naar den blot har virket i noget længere Tid, vil den ikke let blive ophævet. Hvis det er Tilfældet, at denne Lov ikke alene maa anses begrundet i de nærværende Forhold, men ogsaa i Lovforslagets egen Hensigtsmæssighed, saa veed jeg ikke, om der er Anledning til at opretholde § 2; maaffee kunde den gaae ud, og jeg veed ikke, om den ærede Minister skulde finde nogen sær Betænkelse ved, at denne Paragraph gik ud, mod at Bestemmelsen „indtil videre“ ombyttedes med, at Loven blev given Gyldighed til Udgangen af 1855.

Finantsministeren: Selv om den Endring blev tagen tilfølgende, som af den ærede sidste Tale blev foreslaaet, saa vilde det ikke forandre min Stilling til denne Sag.

A. Sage: Jeg tør haabe, at det ærede Thing vil finde, at den ærede Ordfører har anført ret gode Grunde for at vedtage dette Forslag, og at den ærede Minister egentlig slet ingen Grunde har anført, idetmindste har det ikke været mig muligt at opfatte det, han har yttret, som nogen Grund, der talte imod at gjøre disse Toldforandringer. At Loven af Ministeren kaldes en „Stump“, synes mig idetmindste ikke at være nogen sær vægtig Grund. Vi ere jo allerede i længere Tid vant til at hjælpe os med Stumper i Mangel af det Større, og, naar den ærede Minister fremdeles siger, at det er urigtigt at røre ved Tarifen, saa synes mig heller ikke, at det er nogen væsentlig Indvending mod dette Forslag. Jeg troer, at det vilde være heldigt, om vi allerede for længe siden havde vort ved vor Toldtarif. Naar den ærede Minister endelig med os maa være enig i, at den eneste Grund, som det forekommer mig, at der med Gyldighed kunde anføres mod Forslaget, nemlig, at Statskassen ikke kunde bære det dermed forbundne Tab, aldeles ikke kan paaberaabes, saa bliver der kun tilbage det, som blev yttret af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) med Hensyn til Hertugdømmerne, men som virkelig ikke har nogen stor Betydning. Vi maae jo erindre, at det er de samme Frembringelser hos dem som hos os, hvorom der her er Tale, og at det vist maa være deres Ønske, som det er vort, at see Handelen dermed saa fri som mulig. Hvad de nævnte Toldsatser angaaer, troer jeg, at det er en reen Forglemmelse, at de endnu staae i vor Toldlovgivning; de hidrøre jo fra den Tid, da vi havde den saakaldte Accise. Da den bestod, var det en Selvfølge, at man ogsaa maatte have Told paa lignende Varer fra fremmede Steder; men, da Accisen er falden bort, saa kan jeg ikke indsee, hvorfor man endnu har ladet dem staae i vor Toldtarif. Der er dog Ingen, som vil kunne nægte — jeg haaber, at ikke engang den ærede Finantsminister vil nægte det — at det maa være nyttigt for os, om vi navnlig med Hæst, Korn, Meel, Kjød og Smør kunde faae en endnu større Handel, end vi allerede have; men det bidrager